

Arrest

nr. 130 786 van 2 oktober 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 bij faxpost (20.23uur) heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 september 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. RONSE, die *loco* advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 22 juli 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaarde daarbij te zijn geboren op 30 april 1998.

1.2. Uit onderzoek van de Eurodac-database van 22 juli 2014 is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoeker reeds op 6 juni en 12 juni 2014 werden genomen in Bulgarije en dat hij er op 12 juni 2014 een asielaanvraag indiende.

1.3. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie uitgevoerd op 30 juli 2014 bleek dat de verzoeker meerderjarig is. Bij beslissing van 11 augustus 2014 wordt de ingestelde voogdij opgeheven.

1.4. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) richt op 22 augustus 2014 een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). Omwille van het uitblijven van een reactie op het terugnameverzoek binnen de twee weken, worden de Bulgaarse autoriteiten in toepassing van artikel 25.2. van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.5. Op 12 september 2014 stemmen de Bulgaarse autoriteiten laattijdig in met het verzoek tot terugname.

1.6. De gemachtigde neemt op 19 september 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 22.07.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 06.06.2014 in Bulgarije werden geregistreerd vanwege illegale binnenkomst en dat hij op 12.06.2014 asiel vroeg in Bulgarije en op 10.07.2014 in Hongarije.

De betrokkene verklaarde bij zijn aanmelding te zijn geboren op 30.04.1998. Hij werd aangemeld bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Een op 30.07.2014 uitgevoerd medisch onderzoek wees uit dat de betrokkene op die datum een leeftijd had van meer dan 18 jaar. De op 22.07.2014 ingestelde voogdij werd op 11.08.2014 opgeheven.

De betrokkene werd gehoord op 21.08.2014 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer vijf maanden voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België verliet. Hij reisde via Iran en Turkije en kwam het grondgebied van de lidstaten in juni 2014 binnen via Bulgarije. Na een verblijf van zowat dertig dagen in een opvangcentrum (“Bonia” nabij de stad Zagora) en bij een trafikant vervolgde hij via Servië zijn weg naar Hongarije, waar hij vijf dagen in een opvangcentrum en vijf dagen bij de trafikant verbleef. Vandaar reisde hij na een verblijf van een twintigtal dagen via Oostenrijk, Italië en Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 22.07.2014 aankwam. De betrokkene verklaarde dat zijn

vingerafdrukken in Bulgarije en Hongarije werden geregistreerd, maar zegde niet te weten of hij in die landen asiel vroeg.

Op 22.08.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 25(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 25(2) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Bulgaarse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken op dat de Bulgaarse instanties op 12.09.2014 erkenden verantwoordelijk te zijn op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat Afghanen in Italië hem vertelden dat België een goed land is. De betrokkene bracht tijdens zijn verhoor specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat in het opvangcentrum in Bulgarije alles in orde was.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aanhaalde die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Bulgarije rechtvaardigen en uitdrukkelijk verklaarde dat in het opvangcentrum in Bulgarije alles in orde was.

Verder wensen we te benadrukken dat Bulgarije, nadat het bij ontstentenis van een antwoord met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk was geworden, expliciet instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene zal na overdracht asiel kunnen vragen in Bulgarije. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013.

Echter, het UNHCR evalueerde de situatie en gaf zijn bevindingen weer in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"(01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde ondermeer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra : "conditions observed in the centres have improved significantly in comparison with the situation observed in December 2013, particularly in the facility of Harmanli which currently accomodates more than 1000 people" (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielpcedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra : "as a matter of principle, where the asylum claim of a person transferred under the Dublin Regulation to Bulgaria has not been decided substantively, the asylum procedure is re-opened at the stage where it left off, provided the person gives consent to continue his/her asylum procedure in Bulgaria. There are no additional requirements and an examination on the merits is ensured. Should the transferred individual wish to continue his/her asylum procedure in Bulgaria and depending on the stage of his/her procedure, the person will most likely be transferred to a SAR centre and will enjoy the same entitlements as other asylum seekers" (pagina 13).

Verder willen we de aandacht vestigen op een "update" van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-to-date tot 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielpcedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een

meer dan achttien jaar oude alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht verder in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Samenvattend kan dus niet worden besloten dat de betrokkene vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

De Bulgaarse autoriteiten zullen minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar [autoriteiten bij wie betrokkenen zal aangeboden worden]”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van een beslissing die *in casu* een eerste verwijderingsmaatregel omvat. De vordering is tijdig ingediend en is ontvankelijk in het licht van de boven vermelde wettelijke bepalingen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

3.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties zoals het UNHCR of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in

een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert lid te zijn van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor*

asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

3.3.2.4. Het komt de verzoeker dan ook in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.3.2.5. Wat betreft het individuele risico op een schending van artikel 3 van het EVRM

De verzoeker stelt dat hij bij zijn binnenkomst in Bulgarije werd geconfronteerd met vernederende en onmenselijke behandelingen door de grenspolitie. Hij zou bij het oversteken van de grens naar een politiebureau zijn gebracht en zou samen met enkele andere asielzoekers naar een onoverdekte ruimte zijn gebracht waar ze twee dagen in regen en wind zonder eten dienden te blijven. De verzoeker zou er tevens zijn geslagen en onderging er vernederende behandelingen. Hij zou onder meer gedwongen zijn geweest om een zak over zijn hoofd te trekken en werd telkens gevraagd te zitten en daarna onmiddellijk weer recht te staan. De verzoeker stelt door deze behandeling te zijn vernederd en zich hiervoor diep te schamen, hetgeen verklaart waarom hij deze ervaring pas nu openbaart. De verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn aangezien recente rapporten bevestigen dat deze praktijken schering en inslag zijn. Hiertoe verwijst de verzoeker naar stuk 4 als bijlage aan het verzoekschrift, met name het rapport ‘Trapped in Europe’s Quagmire: The situation of asylum seekers and refugees in Bulgaria’ gepubliceerd door Bordermonitoring.eu op 6 juli 2014.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de vernederende behandelingen waar de verzoeker thans gewag van maakt niet stroken met diens verklaringen geuit ten overstaan van de diensten van de gemachtigde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met name dat de verzoeker op 21 augustus 2014 op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord in het kader van zijn asielaanvraag en de toepassing van de Dublin-III-Verordening (zgn “Dublininterview” d.d. 21 augustus 2014). Uit dit gehoorverslag, zoals door de verzoeker ondertekend, blijkt dat de verzoeker de bijstand genoot van een tolk die het Pashto machtig is. De verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat alles in orde was in het opvangcentrum in Bulgarije en op de vraag naar de redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die het verzet zouden rechtvaardigen om hem over te dragen naar de volgens de Dublin-Verordening verantwoordelijke lidstaat, antwoordde de verzoeker negatief (Dublininterview, antwoord op vraag 36). De verzoeker verklaarde tevens dat hij ongeveer 30 dagen verbleef in Bulgarije (Dublininterview, antwoord op vraag 40) en dat hij er eerst 11 dagen in het huis van een smokkelaar

doorbracht en de rest in het opvangcentrum van "Bonnia" bij de stad Zagora (Dublininterview, antwoord op vraag 22).

Hoewel de verzoeker daartoe onmiskenbaar wel de mogelijkheid had, dient dan ook te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn gehoor op 21 augustus 2014 geenszins melding maakte van een transfer naar het politiebureau bij het oversteken van de grens, noch van het overbrengen naar de beweerde onoverdekte plaats waar hij twee dagen zou hebben moeten verblijven zonder onderdak of eten, noch van de beweerde slagen en vernederende behandelingen die hij thans in het verzoekschrift beschrijft. In tegendeel verklaarde de verzoeker dat hij eerst 11 dagen bij een smokkelaar onderdak vond en dat hij de rest van zijn 30 dagen durende verblijf in Bulgarije doorbracht in het opvangcentrum van Banya en dat alles in orde was in Bulgarije in het opvangcentrum. Het is dan ook duidelijk dat de thans voorliggende verklaringen (die in tegenstelling tot het gehoorverslag van 21 augustus 2014 overigens niet door de verzoeker in persoon zijn ondertekend) geheel tegenstrijdig zijn met de verklaringen die de verzoeker eerder aflegde. De verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen vaststelt dat de verzoeker van deze nieuwe verklaringen geen bewijzen voorlegt zodat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn. Het rapport waarnaar de verzoeker verwijst kan aan zijn tegenstrijdige verklaringen evenmin een geloofwaardig karakter geven. Overigens dient te worden vastgesteld dat de verzoeker slechts in het algemeen naar het rapport van Bordermonitoring verwijst, terwijl hij niet aantoont waar in dit rapport kan worden teruggevonden dat de vernederende behandeling in het opvangcentrum waar de verzoeker verbleef (Banya) schering en inslag zouden zijn – *quod prima facie non*.

Waar de verzoeker vaagweg een gevoel van schaamte vermeldt als reden waarom hij deze verklaringen pas nu naar voor brengt, merkt de Raad op dat de verzoeker zich ter zake slechts beperkt tot loutere beweringen waarbij hij geen enkel overtuigend materieel element naar voor brengt dat dit beweerde "trauma" zou kunnen bevestigen laat staan dat hij aantoont dat hij om die reden in de onmogelijkheid zou zijn geweest om zijn ervaringen eerder kenbaar te maken.

De verzoeker maakt met zijn vage en met zijn eerder afgelegde verklaringen en tegenstrijdige beweringen dan ook niet aannemelijk in Bulgarije vernederende behandelingen te vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen. De verzoeker brengt voor het overige geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat hij, om redenen die zijn specifiek geval betreffen en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Bulgarije, er een behandeling riskeert te ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker levert derhalve op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoeker in zijn verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Bulgarije beschrijven, is dit niet voldoende, nu de verzoeker nalaat om zijn specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

In casu toont de verzoeker derhalve *prima facie* het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

3.3.2.6. Wat het bestaan van een systematische praktijk betreft

3.3.6.1. Nu op het eerste gezicht het individuele karakter van de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, gaat de Raad vervolgens na of de verzoeker met de algemene informatie en de algemene rapporten waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, op afdoende wijze aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (*cf.* EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132) die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker eraan voorbij lijkt te gaan dat de thans bestreden beslissing wel degelijk de conformiteit heeft beoordeeld van de overdracht van de verzoeker aan

Bulgarije met artikel 3 van het EVRM. Met name wordt in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende vermeld:

"We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aanhaalde die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Bulgarije rechtvaardigen en uitdrukkelijk verklaarde dat in het opvangcentrum in Bulgarije alles in orde was.

Verder wensen we te benadrukken dat Bulgarije, nadat het bij ontstentenis van een antwoord met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk was geworden, expliciet instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene zal na overdracht asiel kunnen vragen in Bulgarije. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013.

Echter, het UNHCR evalueerde de situatie en gaf zijn bevindingen weer in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"(01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde ondermeer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra : "conditions observed in the centres have improved significantly in comparison with the situation observed in December 2013, particularly in the facility of Harmanli which currently accomodates more than 1000 people" (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart

eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra : "as a matter of principle, where the asylum claim of a person transferred under the Dublin Regulation to Bulgaria has not been decided substantively, the asylum procedure is re-opened at the stage where it left off, provided the person gives consent to continue his/her asylum procedure in Bulgaria. There are no additional requirements and an examination on the merits is ensured. Should the transferred individual wish to continue his/her asylum procedure in Bulgaria and depending on the stage of his/her procedure, the person will most likely be transferred to a SAR centre and will enjoy the same entitlements as other asylum seekers" (pagina 13).

Verder willen we de aandacht vestigen op een "update" van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-to-date tot 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een meer dan achttien jaar oude alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht verder in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Samenvattend kan dus niet worden besloten dat de betrokkene vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen

aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

De Bulgaarse autoriteiten zullen minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De motieven van de bestreden beslissing berusten op het recente rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: het UNHCR) van 1 april 2014: ‘Bulgaria as a Country of Asylum’. In dit rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt het UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. Het UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt het UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. Het UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen.

Uit het voormelde rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens het UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkdiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijkse financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. Het UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt het UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep. *In casu* ligt op het eerste gezicht echter geen enkele indicatie voor dat de verzoeker tot enige kwetsbare groep zoals omschreven door het UNHCR zou behoren. De verzoeker blijkt na medisch onderzoek van 30 juli 2014 meer dan 18 jaar oud en dus meerderjarig te zijn. Dit gegeven staat in de huidige stand van het geding niet ter discussie. De verzoeker maakt verder geen melding van enige gezondheidsproblemen.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat de gemachtigde tevens de update van AIDA van 18 april 2014 'Asylum Information Database. National Country Report Bulgaria', waarnaar ook de verzoeker verwijst, in ogenschouw heeft genomen. Dit rapport bevat grotendeels gelijklopende vaststellingen aan de vaststelling in het rapport van het UNHCR van april 2014, er wordt immers zowel gewezen op de blijvende pijnpunten als op de verbeteringen inzake de opvang van asielzoekers in Bulgarije.

De gemachtigde steunt dan ook op gezaghebbende en recente bronnen van informatie waarvan de overheersende teneur is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog tekortkomingen kennen, doch dat er vanaf eind 2013 sprake is van aanzienlijke verbeteringen. Hij besluit dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico op blootstellingen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

3.3.2.6.2. Waar de verzoeker verwijst naar de instemming van de Bulgaarse autoriteiten met de terugname van de verzoeker onder artikel 18.1.d. van de Dublin-III-Verordening, merkt de Raad op dat de verzoeker al te voortvarend is om uit deze laattijdige instemming van 12 september 2014 af te leiden dat zijn asielaanvraag reeds definitief is beëindigd waardoor hij zal zijn genooddaakt om een tweede asielaanvraag in te dienen. Immers blijkt uit deze instemming, die is toegevoegd aan het administratief dossier alsook aan het verzoekschrift, dat de Bulgaarse autoriteiten slechts op 12 september 2014, en dit dus buiten de termijn van twee weken voorzien in artikel 25.1. van de Dublin-III-Verordening nu het verzoek tot terugname is gebaseerd op een Eurodac-verslag, hebben ingestemd met de terugname van de verzoeker. Het voormelde artikel 25.2. bepaalt dat het zonder reactie laten verstrijken van deze termijn van twee weken, gelijk staat met aanvaarding van het verzoek tot terugname.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verzoek tot terugname d.d. 22 augustus 2014 is gegrond op artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening (asielaanvraag in behandeling) houdt het verstrijken van de termijn dus in dat de Bulgaarse autoriteiten verantwoordelijk worden voor de behandeling van de asielaanvraag. Overigens vermeldt het laattijdige terugnameakkoord van 12 september 2014 het volgende: *"we inform you that we accept your request dated on 22.08.2014 for taking back according to Article 18 (1) d of the Regulation (EO) No 604/2013 concerning the transfer of the person mentioned above"*. Hieruit blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten er ten onrechte van uitgaan dat het terugname verzoek vanwege de Belgische autoriteiten gebaseerd was op artikel 18.1.d. van de Dublin-III-Verordening, terwijl voor het overige geenszins enige concrete informatie vanwege de Bulgaarse autoriteiten voorligt waaruit zou blijken dat verzoekers asielverzoek d.d. 12 juni 2014 in Bulgarije reeds definitief zou zijn afgewezen na een beoordeling ten gronde van zijn asielmotieven.

De Raad hecht *in casu* groot belang aan de informatie afkomstig van het UNHCR. De gezaghebbende en toezichthoudende rol van het UNHCR inzake asiel en de grote waarde die aan haar rapporten moet worden gehecht blijkt reeds uit artikel 35 van de Conventie van Genève, artikel 21 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en artikel 29 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat aan de aanbevelingen van het UNHCR inzake de overdracht van asielzoekers in toepassing van de Dublin-Verordening een grote waarde wordt gehecht (zie onder meer EHRM 6 juni 2013, M. v. Oostenrijk, §105).

In casu blijkt uit het meest recente rapport van het EHCRC van 1 april 2014 betreffende Bulgarije (dat tot op heden door het UNHCR wordt aangehouden) dat Dublinterugkeerders wiens asielaanvraag nog niet ten gronde werd beoordeeld, mits toestemming van de betrokkene dat de asielprocedure in Bulgarije wordt verder gezet, een heropening krijgen van hun asielprocedure en dat deze wordt verdergezet in het stadium waarin de procedure zich bevond. Er zijn geen bijkomende verplichtingen en een onderzoek over de merites van het asielverzoek is verzekerd (UNHCR 'Bulgaria as a Country of Asylum', 1 april 2014, p. 13). Het UNHCR vermeldt tevens dat het voorkomt dat de asielprocedure wordt opgeschort en dat, indien de asielzoeker niet binnen de drie maanden na deze opschorting verschijnt voor de SAR de asielprocedure (doch niet het asielverzoek) wordt beëindigd "in absentia". De verzoeker maakt echter op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat deze situatie op hem van

toepassing zou zijn, hetgeen overigens te dezen niet voor de hand ligt nu de verzoeker in Bulgarije eerst op 12 juni 2014 een asielaanvraag indiende en er tot op heden dus nauwelijks meer dan drie maanden zijn verlopen na het indienen van de asielaanvraag laat staan dat er meer dan drie maanden zouden zijn verlopen na de opschorting van de asielprocedure.

De Raad besluit dan ook dat de verzoeker op het eerste gezicht geen enkel overtuigend element bijbrengt dat zijn bewering kan ondersteunen dat zijn asielaanvraag in Bulgarije (definitief) werd afgesloten en afgewezen. De verzoeker kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat hij bij zijn overdracht aan Bulgarije een nieuwe asielaanvraag zal moeten indienen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker op het eerste gezicht niet concreet weerlegt dat *"as a matter of principle, where the asylum claim of a person transferred under the Dublin Regulation to Bulgaria has not been decided substantively, the asylum procedure is re-opened at the stage where it left off, provided the person gives consent to continue his/her asylum procedure in Bulgaria. There are no additional requirements and an examination on the merits is ensured. Should the transferred individual wish to continue his/her asylum procedure in Bulgaria and depending on the stage of his/her procedure, the person will most likely be transferred to a SAR centre and will enjoy the same entitlements as other asylum seekers"* zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Evenmin maakt de verzoeker concreet aannemelijk dat de daadwerkelijke overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten, door deze laatsten zou worden beschouwd als een illegale grensoverschrijding en dat zijn "navolgende" asielaanvraag opnieuw zal moeten worden geregistreerd, zodat hij op het eerste gezicht evenmin hard kan maken dat de algemene informatie dienaangaande waarnaar hij verwijst daadwerkelijk op hem van toepassing zou zijn. Ook de vrees voor detentie wordt niet aannemelijk gemaakt, immers blijkt uit het recente en gezaghebbende rapport van het UNHCR dat Dublinterugkeerders zonder verdere vereisten dan de toestemming met de behandeling van de asielaanvraag ten gronde zal worden beoordeeld waarbij het zeer waarschijnlijk is dat de verzoeker bij zijn terugkeer zal worden overgebracht naar een SAR-centrum waar hij dezelfde rechten zal genieten als andere asielzoekers.

Waar de verzoeker wijst op de slechte omstandigheden van opvang in Bulgarije en hij hiertoe citeert uit en verwijst naar rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International, stelt de Raad vast dat uit deze rapporten niet blijkt dat deze beide NGO's op permanente basis aanwezig zijn in Bulgarije en meer specifiek in de opvangcentra waar zij de situatie nauwgezet zouden kunnen opvolgen, hetgeen wel het geval is van UNHCR. Ook blijkt het rapport van Human Rights Watch in hoofdzaak op de periode van eind 2013 te slaan, wordt er slechts selectief uit geciteerd en werden slechts een tiental bladzijden van dit meer dan zeventig pagina's tellend rapport aan het verzoekschrift toegevoegd. In het rapport van Amnesty International wordt bezorgdheid geuit over de toegang van asielzoekers tot de asielprocedure aan de grens gelet op het feit dat de grens met Turkije haast volledig is afgesloten. Dit is *in casu* niet het geval van de verzoeker aangezien Bulgarije de overdracht van verzoeker heeft onderschreven zodat hij alleen al om deze reden, blijkens het rapport van UNHCR, de garantie heeft dat zijn asielaanvraag (verder) zal behandeld worden. De verwijzing naar het rapport van ECRE berust eveneens op een partiële en selectieve lezing waarbij slechts enkele paragrafen worden geciteerd zodat dit geen afbreuk doet aan het uitgebreide rapport van UNHCR. Hoe dan ook blijkt uit de geciteerde passages dat de omstandigheden in de opvangcentra van Banya, Sofia en Pastrogor op dit moment kunnen beschouwd worden als bevredigend terwijl dit nog niet het geval is van het opvangcentrum in Voenna. Het rapport stelt verder dat de vorderingen van het Bulgaars asielsysteem fragiel zijn en verdere versterking nodig hebben. De behandeling van zwakkere asielzoekers blijft volgens het rapport nog altijd een belangrijke aangelegenheid. Omwille van die redenen raden ze de overdracht af om Bulgarije de mogelijkheid te geven het asielsysteem verder te consolideren.

Uit deze rapporten blijkt niet dat deze de inhoud van het rapport van UNHCR tegenspreken maar dat de bevindingen met betrekking tot de situatie in de opvangcentra en de asielprocedure eerder gelijklopend zijn. Noch uit het rapport van UNHCR, noch uit de andere aan de Raad voorgelegde rapporten kan worden afgeleid dat een overdracht van de verzoeker naar Bulgarije *ipso facto* een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren.

Er is *prima facie* gelet op de thans voorliggende informatie geen reden om te besluiten dat de Bulgaarse autoriteiten de verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Bulgarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerepatriëerd.

De Bulgaarse autoriteiten zullen voor de verzoeker bij de overdracht in toepassing van de Dublin-III-Verordening voor een passende regeling bij aankomst moeten voorzien.

De verzoeker slaagt er, met de partiële citaten en verwijzingen naar algemene informatie en bronnen dan ook op eerste zicht niet in om de relevante en pertinente motieven van de bestreden beslissing, gesteund op gezaghebbende en recente rapporten met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders in Bulgarije, te weerleggen.

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Bulgaarse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

Er is dan ook in het geval van de verzoeker op eerste zicht geen sprake is van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat de verzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugname door Bulgarije onder de Dublin-III-Verordening.

3.3.2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat de verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat hij, ingeval van overdracht naar Bulgarije, een gegronde vrees dient te koesteren voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het enige middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

C. DE GROOTE